

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Zijn cliënt, type opgeschoten puber, zat onderuitgezakt en met een gezicht als een oorworm in de wachtruimte. Hij werd geflankeerd door zijn beide ouders die zich zichtbaar ergerden aan de onverschilligheid die hun zoon uitstraalde. Zijn lange lummelbenen die zowat de helft van het vloeroppervlakte van de wachtruimte bestreken, staken in platte schoenen en ofschoon het de nacht ervoor had gevoren had zoonlief geen sokken aan zijn voeten. Ook een jas vond hij kennelijk overdreven; een trui met daarop een doorgestikte bodywarmer was al wat hij droeg.

Hij werd ervan verdacht een autosleutel en, enige dagen later, de bijpassende auto van iemand bij hem in de buurt te hebben willen stelen. Volgens zijn cliënt betrof het een uit de hand gelopen *practical joke* en had hij, samen met een klasgenoot na een eind-examenfeestje dat ook al uit de hand was gelopen, bij wijze van grap de auto op de oprit van het slachtoffer willen keren. De gedachte aan het smoelwerk van de buurman die 's anderendaags verbaasd naar zijn automobiel zou kijken had hem 'dolkomisch' geleken. Het plan was al onzinnig, maar in de uitvoering ook nog eens mislukt. De auto was namelijk op het stuurslot gevallen en langzaam achteruit gereden, waarna cliënt niet anders had kunnen doen dan diezelfde lange benen te nemen. Buurtbewoners hadden hem echter herkend...

X had wel aardigheid gehad in het geval en was er in de bieb eens goed voor gaan zitten. Met een aantal gunstige arresten op zak dacht hij wel een vrijspraak te kunnen bepleiten.

Hij instrueerde zijn cliënt nog even om zo aanstonds zijn binnensmonds gemompel te vervangen door een welluidend en duidelijk gearticuleerd stemgeluid, maar dat was aan dovemansoren gericht. Ook in de rechtszaal was de lichaamshouding welhaast *contempt of court* te noemen.

Cliënt bleef bij zijn verklaring. De politierechter kon de humor van de zaak niet inzien en gaf aan dat hij geen snars geloofde van het verhaal van cliënt.

Terwijl X met de moed der wanhoop pleitte zag hij de politierechter in de rode Kluwer bladeren. 'Ik kan er niets anders van maken dan diefstal', oordeelde de rechter. 'Dat kunt u wel', had X graag nog gezegd. Op de gang werd zijn cliënt warempel actiever en deelde mede 'het er niet bij te willen laten zitten',

zulks tegen de zin van de ouders die hun zoon graag de opgelegde taakstraf hadden willen laten uitvoeren. Enfin, zijn cliënt was meerderjarig en besliste zelf en aldus toog X met in zijn kielzog zoon en ouders naar de griffie.

Buiten nam vader hem nog even apart. 'U hebt zelf ook kinderen he?' En, na het bevestigend knikje van zijn kant: 'Dan zult u wel begrijpen dat wij liever hadden dat het hierbij was gebleven'. ■

